

 HARLEQUIN®
TM

HISTORICKÁ
ROMANCE

NICOLA
CORNICKOVÁ

Dáma a statkář

NICOLA CORNICKOVÁ

DÁMA A STATKÁŘ

PŘEKLAD

LUCIE SILVOVÁ

Milá čtenářko,

hrdinkami mých únorových povídek jsou opravdu nevšední dámy. Tak třeba lady Lucy v romanci Dáma a statkář oplývá vtipem, kreativitou a bystrým úsudkem a milostné dopisy, které píše pro přátele svého bratra, jsou doslova proslulé...

Hrdinka druhé povídky s názvem Detektiv a dědička, Marianna, statečně čelí těžko představitelným úkladům, a přesto na lidskou společnost nezanevře. Naopak, když ji potká to podivuhodné štěstí a ona zdědí velké bohatství, její největší snahou je pomáhat těm méně šťastným.

O tom, že všechno dění je rámováno romantikou a horoucími city a že láska nakonec vše přemůže, Vás jistě nemusím ubezpečovat.

Přeju Vám ničím nerušené chvíle nad knihou.

S láskou

Váš Harlequin

Nicola Cornicková

DÁMA A STATKÁŘ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Lady and the Laird

První vydání:
Harlequin Books, 2013

Překlad:
Lucie Silvová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2013 by Nicola Cornick
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2026 (Dáma a statkář: 2015 by Harlequin Polska sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2264-1 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2265-8 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2266-5 (PDF)

PROLOG

Hrad Forres, Skotsko, červen 1803

Tahle noc byla jako stvořena pro kouzla.

Jasně zářící měsíc v úplňku proměňoval moře v tekuté stříbro. Vítr ševalil ve větvích borovic a přinášel slanou chuť moře.

„Lucy, vstaň a pojď se podívat!“

Lady Lucy MacMorlanová se v posteli obrátila, přitáhla si příkrývky blíž k tělu a hlavně přes uši. Bylo jí příjemné teplo a neměla nejmenší náladu vy-
lézat z postele do studeného průvanu u okna. Vůbec netoužila přidat se ke své sestře Alici a na někoho přivolávat kouzla. Je to dětinské a nebezpečné, může je to obě dostat jen do potíží.

„Já nevstávám,“ řekla a zavrtěla prsty u nohou v teple postele. „A nechci žádného manžela.“

„To si jenom myslíš,“ zavolala na ni Alice od okna. Obě dvojčata, Alice i Lucy, byly v šestnácti zcela okouzleny plesy, šaty i muži. Už dříve toho večera Alice oběhla třikrát sluneční hodiny na hradním nádvoří, odříkala při tom slova starého zaklínadla, které jí mělo při úplňku ukázat muže, kterého si vezme. Lucy naopak setrvala v knihovně a četla si výtisk Humeových *Pojednání o morálce a politice*. Dávno po západu slunce za svitu měsíce Alice očekávala výsledek svého zaklínacího snažení.

„Samozřejmě že se vdáš, co jiného bys chtěla dělat?“ pošťuchovala ji znovu Alice.

Číst, pomyslela si Lucy. Číst, psát a studovat. Je to mnohem zábavnější.

„Každá se vdá,“ setřela ji dospěle Alice. „Je nám určeno, abychom se s někým seznámily, vdaly a měly děti. To dělají vévodovy dcery. Každý to alespoň říká.“

Vdát se a mít děti.

Lucy o tom racionálně uvažovala, jak to koneckonců dělala se vším. Přesně tohle se od nich očekává, jejich matka by je k tomu asi také vedla. Zemřela, když byly obě ještě malé, ale každý říkal, že byla skvělá, přímo zářící briliant mezi děvčaty své generace, elegantní dcera hraběte ze Stratharnonu, která se výborně vdala a porodila manželovi krásné děti. Starší sestře Mairi bylo právě osmnáct a už je vdaná. Lucy ovšem považovala za nepravděpodobné, že by mohla potkat muže, který by byl zajímavější než kniha.

„Lucy!“ zaječela Alice. „Lucy, podívej, pánové vycházejí na terasu, každý se sklenkou brandy! Kterého uvidím jako prvního, do toho se určitě zamiluju!“

„Straší ti ve věži,“ usadila ji Lucy, „že můžeš věřit takovému nesmyslu.“

Alici to však neodradilo. Nikdy neposlouchala, co se jí nelíbilo. Jejich otec si na dnešní večer pozval hosty, ale mladší dcery byly ještě moc mladé, aby stolovaly s hosty. Na chvíli zavládlo ticho, jen otevřeným oknem se až do pokoje nesly tlumené tóny mužského hrdelního smíchu. A do nosu pronikala jemná vůně doutníků. Sklenky cinkaly, jak je muži odkládali na kamenné zábradlí.

„Ach,“ vzdechla Alice vzrušeně. „Kdo to může být? Nevidím mu do obličeje.“

„Jestli to nebude tím, že k tobě stojí zády,“ uštěpačně prohlásila Lucy. Už chtěla spát, ale Alice ji

stále vyrušovala mluvením. „Vzpomeň si na tu pověru. Když se mu nedíváš do tváře, nebude to pravá láska.“

Alice jen něco odmítavého zavrčela. „Je to jeden ze synů lorda Purnella, ale který?“

„Každý z nich je pro tebe moc starý,“ mírnila ji Lucy. Obrátila se k sestře zády. „Hlavně ať si tě nikdo nevšimne!“ dodala. „Papá by zuřil, kdyby se do slechl, že se jedna z jeho dcer vykláněla z okna jen v noční košili. Měla bys zničenou pověst, aniž bys vůbec vystrčila nos mezi lidi.“

Ale Alice ji neposlouchala. Připomínala motýlka, který si létá sem a tam a ničemu nevěnuje řádnou pozornost.

„Je to Hamish Purnell,“ řekla nakonec a znělo to zklamaně. „Ten už je ženatý.“

„Říkala jsem ti, že je to nesmysl,“ zopakovala Lucy.

„Hele, oni se hádají!“ V Alicině hlase znělo opět vzrušení. Měnila rychle nálady jako jarní počasí. Všechno zklamání bylo okamžitě zapomenuto. Rychle se ohlédla po Lucy a otevřela okno dokořán. „Lucy!“ zašeptala znovu. „Pojď sem a podívej se!“

Lucy zaslechla, že se tón hlasů nějak proměnil. Nejdříve to bylo jen monotónní společenské tlachání, ale teď zaznívalo napětí a zloba, až se Lucy ježily chloupky v zátylku. Pomalu vyklouzla z postele, plížila se skrčená k oknu, kde klečela Alice, a s tělem napjatým jako struna se vykláněla ven.

Dva muži stáli proti sobě na terase přímo pod oběma děvčaty. Stáli bokem, takže Lucy neviděla ani jednomu z nich do tváře. Jen rozeznala uhlazený patricijský hlas svého bratrance Wilfreda s jemným přízvukem.

„Proč tu dneska večer vůbec jsi, Methvene? Mladší

syn, takže neznamenáš nic. Nemůžu pochopit, proč tě strýc pozval.“

Hlas se mu třásl rozhořčením a schválně mířenou provokací. Někdo se zasmál. Muži se kolem nich shlukli, jako by pozorovali párek bojových psů připravených k zápasu.

„Ach můj bože,“ povzdechla Alice. „Jak dokáže být Wilfred hrubý. Nenávidím ho!“

I Lucy svého bratrance Wilfreda nesnášela. Bylo mu osmnáct, měl se stát dědicem a příštím vikomtem z Cardrossu, a dával najevo svou spřízněnost s vévodou z Forresu. Celý minulý rok strávil v Londýně a zlí jazykové o něm tvrdili, že utratil celé své jmění za pitky, karban a ženské. Wilfred je namyšlený a nudný snob. Ovšem tady mezi svými příbuznými a přáteli se cítí být statečným rekem.

„Možná mě vévoda pozval, protože mám lepší chování než jeho synovec,“ řekl druhý hlas. Byl hlubší a hrubší než Wilfredova protahovaná výslovnost, jasně v něm znělo skotské r. Muž se obrátil a Lucy spatřila jeho tvář ozářenou měsíčním světlem. Ostré rysy, vysoko posazené lícni kosti a nekompromisní výraz. I jinak vypadal silně s širokými rameny a vysokou postavou. Ale když se na něj dobře zadívala, pochopila, že je velmi mladý, určitě mu nebylo víc než devatenáct nebo dvacet let.

Kruh mužů kolem těch dvou vzrušeně šeptal. Atmosféra se změnila, bylo cítit otevřené nepřátelství, ale kromě toho ještě něco jiného, jakousi nejistotu nebo skoro strach.

Alice to očividně vnímala také. Stáhla se do stínu těžkého sametového závěsu, který zakrýval okna.

„To je Robert Methven,“ zašeptala. „Co tu dělá?“

„Papá ho pozval,“ odpověděla jí Lucy šeptem. „Říkal, že nemá čas na hádky.“

Rody Forresů a Methvenů byly tradičně nepřátelé. Forresové a jejich příbuzní, hrabata z Cardrossu,

stáli od nepaměti za skotskou Korunou, kdežto Methvenové byli piráti na dalekém severu a svůj původ odvozovali od vikinských hrabat z Orkney. Lucy toho o Methvenech mnoho nevěděla, snad jen to, co se o nich říkalo, že jsou stejně divocí a primitivní jako jejich předkové. Dívala se dolů na Methvenův obličej, jasně se rýsující v měsíčním světle, a cítila, jak jí na jednu běhá mráz po zádech.

Nepřátelé po celé generace... Měla to v krvi, slychala to v pověstech, které jí vyprávěli už od kolébky. Válčení rodů mezi sebou možná byla už minulost, ale stará nepřítelství se nedala vykořenit, ta umírala jen velmi pomalu.

„Jednoho krásného dne,“ pronesl Wilfred, „si vezmu zpět půdu, kterou nám váš rod ukradl, Methvene, a ty budeš platit, na to ti přísahám.“

„Na to se těším,“ pobaveně odpověděl Robert Methven. „Ale do té doby bychom si mohli dát ještě trochu té výtečné vévodovy brandy, co říkáš?“

Prošel kolem Wilfreda, jako by považoval další rozhovor za nezajímavý. Wilfred se na něj přihloupale podíval a pak rychle vykročil, Methvena předběhl, aby se jako první vrátil do salonu. Methven jen pokrčil širokými rameny, že je mu to jedno.

Alice pustila těžké závěsy, které držela nadzdvihnuté. „Je mi zima,“ prohlásila. „Jdu spát.“

Lucy se je snažila zachytit a zároveň zavřít okno. To se přesně podobalo Alicinu chování: nechala na Lucy, aby všechno uklidila. Hlavní potíží se sestrou – musí za ní nebo před ní všechno rovnat.

„Hamish Purnell...“ slyšela mumlat Alici, která se zachumlávala pod příkrývky. „Zdá se mi, že je docela hezký...“

„Je *ženatý*,“ připomněla jí Lucy, „a kromě toho, když ses na něj poprvé podívala, viděla jsi mu záda.“

„Vždyť se otočil,“ namítala Alice. „Otočil se obličejem ke mně. To znamená opravdovou lásku. Možná

jeho žena umře. A zavři to okno pořádně, Lucy," dodala, „ať se nikdo nedozví, že jsme je pozorovaly.“

Lucy si vzdychla a vši silou bojovala s oknem, které se nějak zaseklo. Okrajem těžkého sametového závěsu na okně se jí podařilo srazit modrobílou čínskou vázu na ozdobném stojánku. Jako ve snu pozorovala, jak váza pomalu balancuje na okraji stojánku, vyhýbá se jejím nastaveným rukám a řítí se otevřeným oknem ven a rozbíjí se na terase. Jako opařená zírala Lucy do tmy venku. Nic se nepohnulo. Nikdo se nepřišel podívat, co to bylo za ránu. Jen střepy se leskly v měsíčním svitu.

„Teď budeš muset jít dolů ty střepy posbírat," šeptala jí naléhavě Alice. „Jinak se všichni dozvědí, že jsme se na ně dívaly z okna.“

„Ty jdi dolů," rozzlobeně jí oponovala Lucy.

„Já jsem tu vázu neshodila," hádala se Alice.

„Ani já ne!" Přestože už byly skoro dospělé, hádaly se jako dvě děti. „Jdi ty!" trvala na svém Lucy. „Byl to tvůj nápad vyklánět se z okna jako stará drbna.“

„Kdyby mě nachytali, budu zase v průšvihů," namítala Alice. Najednou se její zářivé rysy v obličeji stáhly strachem a Lucy pocítila nával jakési zvláštní lítosti.

„Víš, jak mi otec vždycky připomíná, že by mamince bylo hanba, jak zlobím.“

Lucy si vzdychla. Najednou polevila. Nikdy nedopustí, aby se Alice dostala do nějakých nepříjemností. Je to jejich sesterská dohoda, jsou dvojčata a nejlepší přítelkyně na celý život. Lucy si znovu vzdychla a sáhla po županu.

„Když sejdeš dolů po schodech v Černé věži, budeš tam rychleji a nikdo tě neuvidí," doporučila jí Alice.

„Já vím!" štekla po ní Lucy. Přesto pocítila záchvěv strachu, když vzala svíčku a otevřela dveře na chodbu jen tak málo, aby se jimi mohla protáhnout.

Kradla se potichu chodbou k věžným schodům. Hrad Forres ji neděsil. Vyrostla tady a znala v té staré stavbě každý kámen, všechny tajné skrýše, tajemství i duchy. Bála se živých, ne mrtvých. Nemohla si dovolit, aby ji někdo nachytil. Nikdy se nedostala do žádného maléru, nikdy neudělala nic špatně. Alice byla ta zlobivá žijící od jednoho průšvihů k druhému, Lucy je ta hodná a poslušná.

Když stiskla kliku těžkých dveří dole pod schody a dveře jen na škvíru otevřela, neodolala a chvíli se kochala krásou noci. Chladivý větřík ji šimral na tváři, přinášel jí vůni moře a mýdlovou vůni kručinky. Šum vzdálených vln se mísil s šuměním borovic. Měsíc se jasně rýsoval na sametově tmavé obloze. Chvilku měla Lucy chuť rozběhnout se po trávníku dolů až k moři, cítit chladivý písek mezi prsty a vlnky studené mořské vody na bosých nohou.

Samozřejmě že něco takového nemůže udělat. Na to je až příliš dobře vychovaná.

S povzdechem se shýbla, aby sebrala střepy modrobílé vázy. Služebná si všimne, že váza chybí, a jistě to bude hlásit. Tatínek bude mít zlost, protože patřila k oblíbeným kouskům jeho dávno zesnulého otce. Bude se vyptávat, budou mu to muset nějak vysvětlit, to znamená nějak zalhat. Přiznají se, že vázu rozbily, ale nemůžou říct, že se to stalo, když se vykláněly z okna, aby házely očima po mužských.

„Můžu vám s tím pomoci?“

Lucy nadskočila, jak se lekla, a otočila se po hlas. Všechny střepy upustila znovu na terasu. Robert Methven stál k ní čelem a k moři zády. Zblízka byl skutečně dost vysoký a měl opravdu tak široká ramena, jaká viděla už seshora.

„Nevěděla jsem, že tu někdo je,“ vykoktala. Uviděla, že se usmívá. „Promiňte,“ řekl. „Nechtěl jsem vás vyděsit.“ Sehnul se, posbíral střepy a podal jí je

do ruky. „Proč je neodložíte na zábradlí, než se vám podaří je znovu upustit?“ navrhl jí.

„Ach ne, musím už jít,“ namítala Lucy, ale ani o krok nepostoupila ke dveřím do věže. „Co tady děláte potmě?“ zeptala se ho po chvíli.

Jen pokrčil rameny. „Do zdejší společnosti se nehodím.“

„Wilfred vás znechutil, předpokládám,“ řekla mu Lucy. „To je mi líto, on je vážně hrozný.“

„To mi nijak zvlášť nevadí,“ uklidnil ji Robert Methven, „jen si nepřēju trávit čas s ním.“

„Ani já ne,“ souhlasila Lucy, „a to je můj bratraneček.“

„Smůla,“ řekl Methven. „To znamená, že musíte být –“

„Lucy,“ dopověděla Lucy. „Lucy MacMorlanová.“

„Rád vás poznávám, lady Lucy.“

„A vy jste Robert Methven,“ řekla mu Lucy.

Uklonil se jí.

„To je milé,“ potěšila ho.

Usmál se překvapenému tónu jejího hlasu. „Děkuju.“

„Neměli bychom být nepřátelé?“ zeptala se Lucy.

Rozesmál se. „To byste chtěla?“

„Ach ne,“ ujistila ho Lucy. „To je stará historie.“

„Staré historie nás někdy trápí hodně dlouho,“ řekl jí Robert. „Naše rody se nenáviděly po celé generace.“

„Papá si myslí, že sváry jsou hloupé,“ vysvětlila mu Lucy. Sledovala hru stínů měsíčního světla na jeho obličeji, jak osvětluje prohlubeniny i rovné plochy, některé rysy potlačuje a jiné zdůrazňuje. Přišlo jí to neodolatelné a někde v hloubi srdce cítila podivné hnutí.

„Proto tu dneska večer jsem,“ řekl Robert Methven. „Abych nechal staré historie minulosti.“ Kývl hlavou ke střepům, které třímala v ruce. „Jak se to stalo?“

„Ach, tohle...“ Lucy se začervenala. „Okno bylo otevřené a těžký závěs se o tu vázu zachytil a shodil ji dolů.“

Methven se zasmál. „Mému bratru Gregorovi, ale mně také, se často stávají podobné nehody.“

„To vám nevěřím,“ namítala Lucy. Přejela pohledem po jeho vysoké postavě a zadívala se na temně modrou noční oblohu.

„Už jste dospělý, aby se vám něco podobného stávalo.“

Robert Methven se opět zasmál. „Možná mi to nebudete věřit, ale můj dědeček je tyran a ani jeden z nás není schopen dodržet všechny jeho příkazy.“

Lucy už si začínala všimát, jak se jí ostré střepy zařezávají do dlaně a nohy v tenkých hedvábných pantoflíčkách začínají pořádně zábst. Co tu proboha dělá v nočním úboru a v družném hovoru zrovna s Robertem Methvenem?

„Už musím jít,“ zopakovala.

Neudělal nic, aby ji zdržel. Ale usmál se na ni. „Tak tedy dobrou noc, lady Lucy,“ rozloučil se.

Lucy se zastavila u dveří a otočila se. „Neprozradíte mě, že ne?“ zeptala se opatrně. „Nerada bych se dostala do potíží.“

Zasmál se. „Nikdy vás nezradím.“

„Slibujete?“ ujišťovala se.

Přistoupil k ní tak blízko, až ucítila slabou vůni doutníků. Jak se zasmál, blýskl bílými zuby. Trochu se jí zatočila hlava, ale nevěděla proč.

„Slibuju,“ zopakoval.

Sklonil se k ní a políbil ji. Byl to jen krátký a lehký polibek, ale stejně zůstala zaskočena a bez dechu. Překvapeně stála a svírala v dlani zapomenuté střepy vázy.

„To byl váš první polibek?“ zeptal se Robert a v jeho hlase slyšela smích.

„Ano.“ Odpověděla mu hned a upřímně, vůbec

o tom nepřemýšlela, příliš nevinná pro nějaký úskok nebo trik.

„A líbil se vám?“

Lucy se zamračila. Její pocity byly příliš nové a zmatené, aby je dokázala nějak popsat, ale věděla, že cítí něco velmi výjimečného, ne jen pouhou libost.

„Já nevím,“ opět upřímně přiznala.

Zasmál se. „Co kdybychom to zkusili ještě jednou, abyste se mohla rozhodnout?“

Lucy posedlo jakési zvláštní vzrušení a okamžitě zašeptala: „Ano.“

Opatrně jí vzal z rukou střepy a položil je na široké kamenné zábradlí. Objal ji a přitáhl si ji blíž, až se mu rukama opírala o hrud. Cítila pod dlaněmi jemnou látku saka. Najednou se z ní stala neobvykle plachá dívka, dokonce se chtěla odtáhnout, ale vtom ji políbil a všechna plachost se kamsi vytratila, protože ji zaplavilo teplo a sladký pocit vzrušení, až se celá roztrásla. Hlava se jí točila, zařala prsty do jeho saka, aby získala stabilitu. Srdce jí bilo jako o závod. Cítila se křehce a stále s ní lomcoval třes.

A potom, příliš brzy to najednou skončilo, on odstoupil a jemně ji pustil. Na zlomek okamžiku zalilo jeho obličej měsíční světlo a jeho výraz obsahoval překvapení, možná i jakousi hádanku, jen záblesk čehosi v očích, co nechápala a nedokázala rozluštit. Přesto když promluvil, jeho hlas zněl jako předtím.

„Děkuju,“ řekl.

Lucy nevěděla, co by měla říct. Trochu se styděla, proto se natáhla a sebrala odložené střepy, zamumlala přání dobré noci a pospíchala pryč tak rychle, že téměř upadla, když se zamotala do dlouhého županu. Vyběhla po tmavém točitém schodišti, ani nevnímala, kam šlape. Hlavu měla plnou Roberta

Methvena a jeho polibků, na nic jiného nemohla myslet.

Alice už spala, když se Lucy konečně vrátila do ložnice. Podívala se do klidného spícího obličeje a musela se usmát. Nikdy se na svoje dvojče dlouho nezlobila. Na to ji měla moc ráda. Sestra byla v každém ohledu úplně jiná než ona sama, přesto si byly nejbližší na světě.

Odložila střepy potichu na poličku a vklouzla do postele, zahřála se a okamžitě usnula. Zdálo se jí o měsíci v úplňku, který svítí nad mořem a dodává účinnosti kouzlům, a o polibcích Roberta Methvena. Věděla, že ji nezradí. Teď spolu byli spojeni.

PRVNÍ KAPITOLA

Hrad Forres, Skotsko, únor 1812

„Lucy, potřebuju, abys pro mě něco udělala.“

Lady Lucy MacMorlanová zastavila pohyb brku po papíře a udělala velkou kaňku. Právě počítala jakousi obzvlášť složitou matematickou úlohu, když vpadl do knihovny její bratr Lachlan. Přinesl závan chladného vzduchu, který nadzvedl závěsy a zvěřil prach na kamenné podlaze. Oheň v krbu zapraskal, protože se venkovní plískanice dostala až do komína. Dokončené výpočty odplachtily ze stolu na podlahu.

„Lachlane! Zavři, prosím tě, dveře!“ požádala bratra zdvořile.

Bratr poslechl, čímž zarazil průvan prohánějící se točítým schodištěm vzhůru. Ihned složil svoje dlouhé štíhlé tělo do jednoho starodávného křesla před krbem.

„Potřebuju tvoji pomoc,“ apeloval na sestru znovu.

Lucy nejprve zklidnila svoji rozladěnost. Lachlan je o dva roky starší než ona a neustále potřebuje, aby ho tahala z potíží. Bezstarostně předpokládá, že jeho potíže vždycky někdo vyřeší. A obvykle tím někým bývá Lucy.

Každého v rodině lze nějak zařadit. Angus, nejstarší syn a dědic, je staromódní a nepříliš bystrý. Christina, Lucyina nejstarší sestra je stará panna,

kteřá po smrti matky vychovávala své sourozence a teď zastávala roli paní domu pro svého otce. Mai-ri, druhá Lucyina starší sestra je vdova. Lachlan byl vždycky divoký a Lucy hrála roli vzorného dítěte.

Takové dokonalé dítě, říkali o ní a skláněli se k ní, aby ji mohli obdivovat. Později o ní říkali, že je dokonalá mladá dáma a vzor všech debutantek. Zasnoubila se a měla se provdat za postaršího šlechtice a vědce. Ale když jí před svatbou zemřel, zůstala už pro další nápadníky nedostupnou.

Kdysi byla také dokonalou sestrou a přítelkyní. Měla sestru, dvojče, s níž prožívala všechno. Myslela si, že má život zajištěný a bezpečný, ale to se velmi mylila. Když došla ve vzpomínkách až sem, rázně je přerušila. Přemýšlet o minulosti není dobré.

„Lucy?“ Lachlan se netrpělivě dožadoval její pozornosti. Přehodil si nohu ležérně přes opěradlo křesla a usmíval se na ni. Lucy si ho podezřívavě měřila.

„Na čem pracuješ?“ ukázal na papíry rozprostřené po stole.

„Pokoušela jsem se dokázat Fermatův teorém,“ odpověděla mu.

Lachlana tím překvapila. „Tedy matikou bych se nezabýval, kdybys nemusel.“

„Ty bys nedělal vůbec nic, kdybys nemusel,“ shrnula to Lucy.

Lachlan se zeširoka usmál. Vypadal, jako by mu vysekla kompliment. „To je pravda,“ souhlasil. Upřel na ni jasné oříškové oči. „Jak pokračuje tvoje psaní?“

„Právě pracuji na průvodci pro mladé ženy, které hledají dokonalého džentlmena,“ odpověděla mu Lucy velmi důstojně. Dobře věděla, že se jí Lachlan vysmívá. Považoval její psaní za směšnou zábavu. Všechny dcery vévody z Forres se pokoušely psát. Zdědily tuhle zálibu po své matce, kterou všichni považovali za modrou punčochu. Naproti tomu synové

žádní intelektuálové nebyli. Lucy ale má své bratry ráda – miluje Lachlana, i když ji rozčiluje, snaží se milovat i těžkopádného Anguse.

Jako by jí to bratr toužil právě dokázat, zařičel smíchy. „Průvodce jak najít dokonalého džentlmena? Co ty, prosím tě, o tom můžeš vědět?“

„Byla jsem s takovým zasnoubená,“ ostře odpověděla Lucy. „Samozřejmě že o tom něco vím.“

Veselé záblesky v Lachlanových očích pohasly. „Duncan MacGillivray měl k perfektnímu džentlmenovi poměrně daleko,“ zhodnotil to Lachlan. „A rozhodně nebyl partií pro tebe. Byl moc starý.“

Lucy ucítila ostrou bolest v hrudi. „Jsi tak *hrubý*,“ prohlásila rozzlobeně.

„Ne,“ oponoval Lachlan, „jenom říkám pravdu. Souhlasila jsi, že si ho vezmeš, protože papá chtěl, aby ses vdala a pořád netruchlila pro Alici.“

Alice...

Pod dveřmi jako by se protáhl mrazivý vítr a foukl Lucy po páteři dolů. Zachvěla se zimou a přitáhla si pléd újeji k tělu. Alice byla osm let mrtvá, ale neminul den, aby si na ni Lucy nevzpomněla. Po sestře v ní zůstalo prázdno. Často si říkala, jestli se bude už navždycky cítit takhle osamělá, jako by část jí samé odešla a nechala po sobě jen temnotu. Dětství skončilo dnem, kdy Alice zemřela.

Ale nesmí na to už myslet. A nebude o Alici ani mluvit.

„Důležité je,“ začala vysvětlovat, „že vím, jak má vypadat chování džentlmena. A co je ještě podstatnější –“ podívala se na svého bratra svrchu, „vím, jak se džentlmen rozhodně nechová.“

„Taky víš, jak vypadá francouzská a italská pornografická literatura,“ ušklíbl se Lachlan, „a tvoje erotická literární dílka jsou daleko úspěšnější a výdělečnější než jiné literární pokusy. Divím se, že nepíšeš jenom to.“

Lucy se na něj divoce zamračila. „Sám dobře víš proč! O tom se s tebou nebudu bavit, Lachlane. Copak sis to nezapamatoval? Je to minulost a nikdo by o tom neměl vědět. Copak mi chceš úplně zničit pověst?“

Lachlan po ní hodil pohledem, jako by oba byli ještě malými dětmi a hádali se o nějakou hloupost. „Samozřejmě že ne. A neřekl jsem o tom živé duši.“

Lucy si vzdychla. V duchu si říkala, že je nespravedlivé, aby všechnu vinu házela na bratra, když je sama v tomto ohledu hloupá a naivní, ale Lachlanovi se nedalo věřit. Asi před rokem za ní Lachlan přišel a žádal ji o laskavost. Úplně stejně jako dnes. Řekl, že potřebuje, aby mu pomohla s dopisem. Měl být výsostně romantický a smyslný, aby mu pomohl svést ženu, po níž toužil.

Lucy si nutně potřebovala vydělat nějaké peníze, a protože se uměla lépe vyjadřovat než bratr, souhlasila. Opsala trochu veršů ze Shakespeara a přidala k nim pár vlastních. Lachlan se jen smál a říkal, že by potřeboval něco daleko pikantnějšího.

Tehdy si Lucy vzpomněla na erotické spisy v hradní knihovně. Ta pro ni byla studnou vědomostí. Brala poličku po poličce od chvíle, kdy se naučila číst, a hltala všechno, co nashromáždil dědeček při své velké cestě světem. Potom jednoho dne mezi svazky politické historie a díly klasiků našla něco daleko poutavějšího: několik svazků kreseb a náčrtů mužů a žen v těch nejpodivnějších erotických pózách. Některé z těch obrázků jí připadaly skoro anatomicky nesmyslné, ale stejně byly vrcholně zajímavé, a tak jim věnovala hodně pozornosti. Její vědecká zvědavost ji nutila obracet obrázky o devadesát nebo sto osmdesát stupňů a prohlížet si je důkladně, aby si byla jista, že dokonale pochopila všechny detaily.

Kromě obrázků byly v knihách také popisky, živé

a stejně zajímavé. A právě na ně si Lucy vzpomněla, když ji Lachlan žádal o něco pikantnějšího. Posloužily jí jako inspirace. Asi to trochu přehnala, ale bratr si nestěžoval. Naopak, řekl o tom svým přátelům a několik z nich za Lucy přišlo. Požádali ji o stejnou pomoc a ona jim vyhověla.

Ale nakonec se to nepěkně zvirtlo. Poprvé uslyšela Lucy o skandálu na schůzi Společnosti emancipovaných dam Vysočiny. Každý mluvil o tajuplném pisateli dopisů, který pomáhá mladým frajerům z Edinburghu svádět dívky. Lachlan očividně získal tanečnici z opery a zapletl se s ní. Stejně tak jeho přátelé obrátili město vzhůru nohama svým prostopášným chováním. Jeden přivedl do jiného stavu dceru hostinského a opustil ji, jiný utekl s manželkou purkrabího edinburského hradu. Ve všech případech ženy nalákaly do postele falešné sliby a erotické dopisy.

Lucy se cítila provinile a také si vyčítala, že byla tak naivní, a než ty dopisy napsala, lépe se Lachlana nevyptala. Ani si předem nepromyslela, co z toho může vzejít. Mohla jenom doufat, že nikdo nezjistí, kdo ty dopisy napsal, protože kdyby se to stalo, měla by pověst v troskách. Slíbila si, že podobné dopisy už nikdy psát nebude. Bude si vydělávat peníze jinak.

Lachlan ji pozoroval. V očích měl vypočítavý výraz. Lucy měla jasné podezření.

„No, ať je to, jak chce,“ usmál se Lachlan, „zapomeneme na to, soustřed se raději na mě.“ Prohrábl si rukou vlasy, trochu si je rozcuchal a vypadal tím přitažlivěji. Lucy litovala, že žádná přítelkyně momentálně neocení, jak je Lachlan atraktivní, i když je zároveň sobecký a lehkomyslný.

„Zamiloval jsem se,“ oznámil jí Lachlan velkolepou novinku.

„Už zase!“ podivila se Lucy. „Která je to tentokrát?“

„Dulcibella Brodrieová,“ poučil ji Lachlan. „Miluju ji, ona miluje mě a chceme se vzít.“

Lucy strnula. Tuhle slečnu by nezařadila na přední místo mezi adeptkami na švagrovou. Je sice krásná, ale chová se jako bezmocná hlupačka, až to jde jednomu na nervy. Možná právě tohle Lachlana přitahuje. Sám je také dost neschopný. Tihle dva dohromady bude jistě recept na katastrofu.

„Dulcibella je... opravdu roztomilá,“ řekla Lucy opatrně. Pyšnila se tím, že dokáže být za všech okolností zdvořilá a nachází vždy vhodná, neurážlivá slova. Bude se muset zamyslet a najít i nějaké dobré vlastnosti, i když je Dulcibella rozmazlená, sobecká a přitahovaná zrcadlem jako včela ke květu...

Lachlanův obličej najednou dostal výraz opuštěného štěněte. „Ale ona není volná,“ připustil. „Je zasnoubená a bude si brát Roberta Methvena. Už je to domluveno.“

Robert Methven.

Papíry jí vyklouzly z ruky. Sebrala je a pomalu se narovnávala. „To víš jistě?“ zeptala se. Ucítila nervózní svírání v žaludku. Třásl se jí ruce a hořely tváře. Mechanicky srovnávala papíry.

Naštěstí nepatří Lachlan mezi všímavé jedince. Je natolik zabraný do svých problémů, že nic jiného nevnímá. „Jasně že to vím jistě,“ přisvědčil. „Je to neštěstí, Lucy, Dulcibellu miluju a chtěl jsem se ucházet o její ruku, jen jsem nebyl dost rychlý a teď bude Methvenova.“

„Lord Brodrie asi chce pro svou jedinou dceru někoho lepšího než mladšího syna,“ podotkla Lucy. Stále se dívala jinam a ne na Lachlana, aby se definitivně uklidnila.

„Já jsem sice mladší syn, ale vévodův!“ protestoval Lachlan.

„A lord Methven je markýz,“ řekla Lucy. „To je lepší partie.“ Dokázala to říct naprosto netečným

hlasem, i když jí tep ubíhal jako o závod a celé tělo hořelo.

Robert Methven se bude ženit.

Trochu se jí z toho točila hlava a nevěděla proč. Vždyť přece lorda Methvena téměř nezná. Krátce po té noci, kdy se setkali na terase hradu Forres, se rozkmotřil s rodinou a odjel ze Skotska do Kanady. Říkalo se o něm, že tam nadělal jmění obchodováním se dřevem. To se stalo krátce předtím, než zemřela Alice, a proto tomu Lucy nevěnovala pozornost. Vlastně si toho z té doby pamatuje jen velmi málo. Převažoval zármutek a pocit ztráty a prázdnoty.

Pak umřel dědeček Roberta Methvena a on zdědil titul a vrátil se do Skotska. Lucy se s ním setkala na různých společenských událostech v zimě v Edinburghu, ale ta lehkost nočního setkání na terase hradu Forres se už neopakovala. Prohodili spolu jen několik společensky plytkých frází.

Na Lucy působil Robert Methven hrozivě. Muži v Lucyině rodině byli všichni vysocí a štíhlí, ale Robert Methven byl mohutně stavěný, svalnatý. Dokonce i pohled safírově modrých očí měl nekompromisní. Zkrátka mužský každým coulem. Jako by Lucy dostala políček přímo do obličeje, zatím se nikdy s něčím podobným nesetkala.

Změnil se i jinak. Tvářil se zasmušile a jiskry z očí mu zmizely. Převaha a autorita, jakou Lucy cítila ten první večer, byla stále v něm, ale v jakési temnější a mocnější podobě. Přemítala, co se mohlo stát, že to Roberta Methvena tolik změnilo.

Už nemají nic společného. Přesto... zařala prsty do dlaní. Něco je na Robertu Methvenovi zajímavé. Plně si vždycky uvědomovala jeho přítomnost a nebylo jí z toho dobře po těle. Ale teď na něj přestane myslet, jinak bude celá rudá a bez dechu.

Posadila se znovu ke stolu a chvějícími se prsty

urovnala všechny listy. Cítila jakýsi velmi podivný pocit kolem žaludku, snad žárlivost?

Nejsem žárlivá, pomyslela si rozzlobeně. Nikdy jsem na nikoho a na nic nežárlila. Žárlivost není vlastnost, kterou by měla mít dobře vychovaná dáma.

Přesto žárlila. A to na Dulcibellu.

Přitiskla si prsty ke spánkům. Vždyť to nedává smysl, nemůže na Dulcibellu žárlit, nemá důvod. Lord Methven přece nepředstavuje ideál dokonalého manžela. Na to působí příliš hrozivým dojmem a je na něm až moc všeho.

„Co mám dělat, Lucy?“ zeptal se Lachlan a přitáhl tím opět její pozornost ke své osobě. Obě ruce natáhl v němé výzvě. „Dulcibella se neodváží udělat nic proti přání svého otce. Na to, aby se mu postavila na odpor, je příliš jemná.“

Lucy by nevybrala slovo jemná. Dulcibella je slabšinka. Nemá v páteři ani trochu ocele, vlastně Lucy vždycky zajímalo, jestli vůbec nějakou páteř má.

„S tím nemůžeš nic dělat!“ odpověděla okamžitě. „Je mi to líto, Lachlane.“ *Určitě se okamžitě zamiluješ do nějaké další, nestačíš ani mrknout.*

„Potřebuju, abys napsala zase jeden ze svých dopisů,“ vyhrknul Lachlan a posadil se v křesle zpříma. „Potřebuju tvoji pomoc, abych ji přesvědčil. Prosím, Lucy.“

„Ach ne,“ odmítla Lucy okamžitě. „Říkám ne a tak to bude, copak jsi mě neposlouchal?“

„Mrzí mě, co se stalo posledně.“ Lachlan měl alespoň tolik slušnosti, že se omlouval a vypadal zahanbeně.

„Nemrzí, nevykládej!“ okřikla ho ihned Lucy.

Lachlan jen pokrčil rameny, jako by připouštěl lež. „Tak dobře, ale tentokrát jsou mé úmysly čestné. Dulcibellu miluju a chci si ji vzít. Lucy, prosím...“ nechal svá slova odeznít, jako by měl zlomené srdce. Velmi umělecky ztvárněno – pomyslela si Lucy.

„Ne,“ zopakovala. „Kromě jiného si myslím, že Dulcibella není z těch, které přesvědčíš tímhle druhem dopisů. Je to velmi vzorně vychovaná slečna.“

„No,“ šklebil se na ni Lachlan, „asi bys musela trochu přibrzdit.“

„Ne,“ prohlásila Lucy asi pošesté. Myslela na Roberta Methvena. „Jsou zasnoubeni, Lachlane, byla by to chyba.“

„Prosím, Lucy,“ opakoval tentokrát daleko prosebnějším tónem. „Já opravdu Dulcibellu miluju.“ Rozhodil ruce. „Jak by, prosím tě, mohla být šťastná s tím chlapem? Vždyť je to divoch! Není ani trochu jako já!“

„Ne,“ souhlasila Lucy, „máš pravdu, není ani trochu jako ty.“ Robert Methven rozhodně nebyl jemný jako její bratr. Všude na něm trčely nějaké hrany a jejich tvrdost dráždila Lucy asi tak, jako když ocel zadrhává o hedvábí. Znovu ucítila, jak jí probíhá nezvladatelný třes.

„Já ti nemůžu pomoci, Lachlane, už bys to měl pochopit.“

Lachlan nasadil neústupný výraz, jako když byl malý kluk a nechtěli mu dát, po čem zatoužil.

„Nevím, proč mě odmítáš, já to prostě nechápu.“

„Protože to je špatné,“ řekla Lucy ostře. Opět jí naskočila husí kůže. Bylo jí jasné, že musí odmítnout, i kdyby Lachlan nakrásně tu slečnu miloval. Nemůže přece páchat sabotáž zasnub Roberta Methvena. A kromě toho, když bude myslet prakticky, není radno zneprátnit si muže, jako je Methven. Je tvrdý a nebezpečný, a proto se mu nebude stavět do cesty. Kdyby zjistil, co provedla, dostala by se do velkých potíží.

„Potřebuješ peníze,“ konstatoval Lachlan náhle. „Vím to dobře. Slyšel jsem, jak jsi onehdy říkala své služce, že tvé rezervy už jsou skoro vyčerpány.“

Lucy zaváhala. Měl pravdu, svůj příděl utratila na

sirotčinec Greyfriars a na nemocnici pro nalezence téměř hned, jakmile ho dostala. O tom Lachlan samozřejmě neměl ani potuchy, myslel si o ní, že je stejně rozhazovačná jako on. A už vůbec nepochopil, že smutek z Aliciny smrti ji nutil dát každý volný obnos na dobročinné účely, aby vynahradila pocit viny, kterou stále cítila.

„Koupím ti ten čepec se zelenými stuhami, včera se ti líbil na Princess Street,“ řekl Lachlan a naklonil se k ní blíž.

„Raději bych měla hotovost, děkuju,“ řekla Lucy. Na chvíli si dovolila přemýšlet o tom, co by mohla nakoupit: nové šaty a boty pro děti, knihy a také hračky.

Cítila vinu, když pomyslela, že udělá to, co po ní Lachlan chce. Snažila se ten pocit nevnímat. Musela se uklidňovat, že je nepravděpodobné, aby lord Methven zjistil, co udělala, protože na dopisech bude Lachlanovo jméno. A pokud on bude držet jazyk za zuby, nikdo ji nebude podezřívát. Uklidňovala se tím, že bude moci nakoupit víc léků pro děti i pro celou nemocnici. Bronchitida řádila letos opravdu zle.

„Kolik?“ zeptal se Lachlan věcně a vstal z křesla.

„Deset šilinků za dopis,“ vymyslela Lucy bleskové cenu.

Lachlan na ni s nevírou hleděl. „To si je klidně napíšu sám,“ řekl.

„Tak hodně štěstí,“ usmála se na něj Lucy.

Lachlan na ni dál zíral. Ona mu bez mrknutí hleděla do očí a neuhnula. Věděla, že to Lachlan vzdá. Ona má silnější vůli. „Mohla bys to udělat z lásky,“ žbrblal si pro sebe.

Lucy se odvrátila. Lásky není žádná směnitelná měna. „Hotovost je lepší,“ prohlásila.

„Tak pět šilinků,“ smlouval Lachlan. „A za ty peníze budou muset být dobré.“

„Sedm šilinků a budou,“ potvrdila Lucy.

Lachlan šel pro peníze a Lucy si zatím připravila

nový brk, šikovně ho přiřízla a také naplnila kalamář. Doporučí Lachlanovi, aby dopis opsal zeleným inkoustem. Musí to vypadat stejně romanticky jako obsah.

Do oken pleskla přehánka, rám okna zarachotil a vítr zaskučel v komíně. Lucy se zachvěla. Nemohla se zbavit té tíhy, kterou v sobě pociťovala. Viděla před sebou lorda Methvena, ostře řezanou tvář, tmavomodré oči, chladné jako horská bystřina.

Odloudit mu nevěstu je velmi špatné a ošklivé a to nejen z morálního hlediska, ale také to okamžitě zvýší napětí mezi znepřátelenými rody, které nikdy nevyhaslo. Bylo jí známo, že mezi markýzem z Methvenu a jejím bratrancem Wilfredem, hrabětem z Cardrossu, probíhá nějaký soudní spor. Kdyby Lachlan ukradl Methvenovi nevěstu, přilil by tím jen oleje do ohně.

Věděla, že by měla odhodit brk a okamžitě odejít pryč, ale zoufale potřebovala víc peněz, aby pomohla nemocnici pro nalezence. Zvedla brk a začala psát. Všechno bude v pořádku, říkala si v duchu. Nedostanu se do potíží. Jsem v bezpečí. Robert Methven se nikdy nedozví, co jsem udělala.

DRUHÁ KAPITOLA

O dva měsíce později, duben 1812.

Nevěsta má zpoždění.

Robert, markýz z Methvenu, si kradmo povolil vázanku, dost ho škrtila. Naškrobená sněhobílá košile ho svírala v ramenou. V malém kostelíku na Vysočině se tísnila spousta lidí, vzduch byl dusný těžkou vůní lilií, jež tvořily výzdobu. Robert měl dojem, že lilie patří na pohřby.

Jak příhodné!

Hosté se neklidně vrtěli, už dávno totiž uplynula doba ještě vhodná pro nevěstino zpoždění. Jediná omluva pro to, že se Dulcibella dosud neobjevila, může být nějaký defekt na šatech, případně náhlé úmrtí člena rodiny. Robert však pochyboval o obojím.

Dulcibella – to je hrozné jméno, Robert si na ně za dva měsíce zásnub nezvykl. Teď se zdá, že už ani nebude muset.

Otočil se od oltáře. Kostel praskal ve švech, tahle svatba byla událostí roku. Dvě stě příslušníků skotské šlechty vážilo cestu na sever na panství Brodrieů, aby byli svědky, jak se statkářova dcera provdá za muže, který před osmi lety za skandálních okolností opustil jejich řady, aby se teď za neméně skandálních okolností vrátil.

„Dostali jsme košem, kamaráde,“ konstatoval Jack Rutherford, bratranec a svědek na svatbě. Křenil se při tom, darebák. Robert zakoulel očima. Nevadila mu veřejná ostuda, spíš nechtěl ztratit Dulcibellu, která byla klíčem k jeho dědictví.

Dáma sedící vzadu v kostele zachytila jeho pohled.
Lady Lucy MacMorlanová.

Cítil, jak mu začíná krev proudit živěji v žilách jako pokaždé, když se na ni podíval. Najednou měl pocit, že si na sebe vzal kalhoty o několik čísel menší. Takové nepřístojné fyzické projevy v kostele, když se má oženit s jinou!

Nedokázal si vysvětlit, proč ho Lucy tak přitahuje. Měl jen neurčitý a dost ponižující dojem, že se to stalo, když byli oba ještě velmi mladí, a nikdy se z toho poblouznění nevymanil. Když ji tenkrát před mnoha lety na hradě Forres políbil, byla jeho reakce tak silná a nečekaná, že od ní okamžitě odstoupil. Kdyby to neudělal, dostali by se oba do skutečných potíží. Čas a problémy v rodině ho zavály jinam, daleko od Skotska, ale když se opět vrátil a uviděl Lucy na jakési edinburské slavnosti, spící jiskra opět vzplála jasným plamenem.

Změnil se, ale ona se změnila také. Ta upřímná, otevřená dívka se teď má daleko více na pozoru. Stále je okouzující, ale už má nátěr městského vychování. Roberta najednou napadlo, že by se rád dozvěděl, co skrývá pod slupkou.

Samozřejmě měl i jiná nutkání, ale na ta musí zapomenout.

Dnes seděla Lucy vzadu v kostele mezi staršími sestrami a otcem, vévodou z Forres, společně se svým bratrancem Wilfredem, hrabětem z Cardrossu, kterého Robert jednoduše nemohl vystát. Vypadala křehce, a přitom smyslně s těmi nepoddajnými rudými vlasy a levandulově modrýma očima, v nichž jiskřilo životem. Možná její vlasy Roberta přitahovaly

nejvíc. Rád by se přesvědčil, že jsou na omak stejně hedvábné, jak vypadají. Lady Lucy má v obličeji tvaru srdíčka růžové rty a porcelánově průsvitnou pleť a na ní pihy. Zajímalo ho, jak ty rty chutnají a kde všude má pihy.

Lucy je zkrátka dokonalá. Je dokonalou dcerou, dokonalou dámou a určitě bude jednoho dne skvělou manželkou. Robert slyšel o tom, že se zasnoubila hned, když dokončila školu, s nějakým starým šlechticem, který se odporoučel věkem, ještě než došlo na svatbu. Potom prý odmítala všechny nabídky k sňatku, protože zřejmě nikdo nedosahoval úrovně jejího prvního snoubence. Robert to považoval za velmi zvláštní, ale asi je to její vkus.

Ukradl si ještě jeden pohled na profil Lucy a zalitoval, že nemohl požádat o její ruku. Ale byl tak svázaný podmínkami svého dědictví, že Dulcibella Brodrieová byla jednou, pokud ne jedinou ženou, která splňovala všechna kritéria.

Uvědomil si, že se stále dívá na Lucy. Nechová se jako džentlmen, to by totiž ve svatební den nezíral na jinou ženu.

„Dívej se před sebe!“ houkla na něj babička hlasem armádního generála při vojenské přehlídce. Vdova, markýza z Methvenů, seděla sama v první lavici, drobná postava oblečená do rudého hedvábí a briliantů. Když ho dědeček bez jediného slova vyhodil, ona jediná z celé rodiny s ním udržovala kontakt. Dělala to za zády manžela, dokonce za ním do Kanady poslala bratrance Jacka, když se chtěl porozhlédnout po světě. Robert ji zbožňuje, i když by jí to nikdy nepřiznal. Jack s babičkou jsou jediní z rodiny, koho ještě má.

Dveře kostela se skřípavě otevřely. Varhany začaly hrát „Příchod královny ze Sáby“. Robert si všiml, že si ministranti oddechli a lavice v kostele zaskřípaly, jak se všichni otočili, aby viděli nevěstu.

Náhle varhany přestaly hrát a Dulcibellin otec, lord Brodrie, se hnal uličkou. Sám bez nevěsty.

Robert už si dříve všiml, že lord Brodrie se stále tváří rozzlobeně, ale teď očividně zuřil. Nad hněvem rudým obličejem mu stály bílé vlasy jako hřebíky a modré oči metaly blesky. V ruce třímал nějaké papíry. Jeden mu vypadl a snesl se Robertovi k nohám.

„Utekla!“ vykřikl Brodrie.

„Blahopřeju ti k tvé důvtipnosti, Jacku,“ mumlal potichu Robert.

Dav v kostele nejdříve ztichl překvapením a pak vypukla vřava. Každý se musel podělit se sousedem o tu skandální novinku.

Robert se sehnul, aby zvedl papír. Nebyl to dopis na vysvětlenou, jak si v prvním okamžiku myslel. Byl to milostný dopis.

Déle už to nesnesu. Mučí mě touha dnem i nocí. Nemohu mluvit. Nemohu jít. Představa, že spočíváš v náruči jiného muže, je nesnesitelná. Představa, že tě má Methven v posteli, když jsi jedině má... Jsi pro mě jako nadechnutí! Utečeme spolu, dokud ještě není pozdě...

Stálo toho na listu papíru ještě mnohem víc, ale Robert už dál nečetl. Stačilo mu to. Pochopil, že Dulcibelle se tohle líbilo natolik, že ji pisatel přesvědčil, aby s ním uprchla.

„Kdo to psal?“ zeptal se Jack. Snažil se mu číst přes rameno.

„Je to podepsáno Lachlan,“ odpověděl mu Robert.

„Tak to musí být Lachlan MacMorlan,“ usoudil Jack. „Byl do Dulcibelly úplně blázen. Ale nenapadlo mě, že s tím něco udělá, je totiž dost líný.“

„Pověším ho za jeho vlastní střeva na cimbuří,“ vyhrožoval Brodrie pomstychtivě. Střídal rudou a bílou barvu v obličejí a vypadal na blízky záchvat mrtvice. Trásl pěstí, v níž svíral další dopisy. „Svádět mou dceru romantickými verši!“ řval na celý kostel.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Dáma a statkář. Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.